

Ey hayat...

Ben bugün Kaborüko'da sevdiğim bir kitaptan bahsedecektim. **Günışığı** Kitaplığı'ndan çıkan, beni gülümseten harika bir kitaptan. Hacer Kılıçoğlu'nun 'İzmir'de Üç Çocuktuk' kitabından. Neler mi söyleyecektim... Ege'nin kokusunu duydum diyecektim öncelikle. İngilizce öğretmenliği yapmış bu harika çocuk kitabı yazarının Haluk Bilginer, Sezen Aksu ve Meltem Cumbul'u kesiştirdiği kitabı anlatacaktım gönlümce. Nasıl da anıların içine gömüldüğümünden, sanki onlarla çocukluklarını yaşamışcasına tanışıklık kurdurduğundan bahsedecektim. Kitabı bir saniye bile elimden bırakmadan nasıl da keyifle okuduğumdan bahsedecektim. Diğer ikisinin çocukluğuna dair anıları pek bilmeyip merakla okudum diyecektim. İçlerinden birinin anılarının büyük bir çoğunluğunu bilip; kendini ve ailesini yakından tanıyan biri olarak, onu ne kadar uzaktan ama ne kadar yakına sokularak anlattığından, yazarın nasıl da kısacık sürede onu bu kadar iyi anladığından bahsedecektim. Size, Ege'nin kokularını, yaşamadığım yıllarda bile nasıl da duyduğumdan bahsedecektim.

Canım yanıyor

Ege'nin diğer bütün kokuları vurdu beni bugün. Gözlerimden iznim olmadan süzülen yaşlara çok kızgınım. İstemezdi çünkü yaşların akmasını. Benim ağlamama hiç dayanamayacak kişilerden biriydi. Küçükken en sevdiğim insan diye ilk sıraya en ufak bir şüphe duymadan oturtuğum, bana ben olmayı öğreten, yazılar yazdıran, hayatta hiç vazgeçemeyeceğim ve hiç ölmeyeceğini düşündüğüm öğretmenim...

Canım yanıyor, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ailesindeki herkesi kaybettikten sonra çok fazla hayatta kalamadı öğretmenim. Üzüntüye dayanamaz sanıyordum, hasta olur ama sonra iyileşir sanıyordum. Benim düşündüğüm gibi olmadı hiçbir şey. Aylar önce Nazilli Sitesi'nde, dudağın-

daki ruju gördüğümde, hayata tutunduğunu zannettiğim öğretmenimi kaybettim. Öğretmenimi benden alıp götüren o tırı ve bütün tırları bundan sonra hiçbir zaman sevemeyeceğimi bildiğim bir gün yaşıyorum şimdi.

İçimde çok büyük bir boşluk var. Kimsenin kapatamayacağı. İlk kitabımda ölümünü düşünmeyi aklımdan bile geçirmekte zorlanarak yazdığım satırlar geliyor aklıma. Ne kadar da şimdiki duyguma uymuyor bunlar...

Onun topuklu ayakkabılarını hatırlıyorum, gülüşünü, her öğretmenler gününde aradığımda ya da Nazilli'ye her gidişimde beni çepeçevre saran sesini. Benden şikayet etmesini. Kibarlığından, sadece, 'Çok hareketli bir çocuk' diyebilmesini. Çok sevdim ben ilkokul öğretmenimi. Benim kadar çok sevdi diğer öğrencileri. Muhteşem bir insan, muhteşem bir öğretmendi çünkü. Ben bunu nasıl kabul edeceğim

şimdi? Çocukluğuma dair en önemli insan yok olup gitmiş... 'Gizledik senden' dedi annem. Gizlemeselerdi keşke. Biliyormuş günlerdir. Ben bilmiyordum. Ben orada değildim. Ben yanında değildim. Hoş artık onun yanı da yok ya...

Gülser Doyran. Budur onun adı. Benim için en değerli insanlardan biridir.

Çocukluğumla bağlantımı koparmamın en önemli nedeni. Ben nasıl yazacağım, nasıl konuşacağım, nasıl oynayacağım, nasıl ben olacağım bundan sonra? Hepsine devam edeceğim şüphesiz ama eksik. Yarım. Onsuz.

'İzmir'de Üç Çocuktuk' bu yazımdan alakasız, bu konulara hiç değinmeyen, yüzdeki gülümsemelere fazlasıyla özen gösteren bir kitap. Muhtakkak okuyun. Ege'ye ve üç çocuğa, kendi çocukluğunuz eşlik edecek her satırında. Değerleri, anıların güzelliğini duyumsayacaksınız. Keşke o yaşasaydı ve öğretmen olmakla ilgili bir yazıyla başlayıp, çocuk kitaplarıyla, çocuklarla iç içe olanların önemiyle devam edebilseydim Kaborüko'ya. Hayat planlara uymuyor.

